

ПЕРЕДПЛАТА на „РУСЛАН“
виносить: в Австро-
угорщині:
на цілий рік 24 К
на пів року 12 К
на чверть року 6 К
на місяць 2 К

За границею:

на цілий рік: зі щоденною ви-
сылкою 7 доларів, або 14 рублів;
з висилкою двічі в тижні 6 до-
ларів, або 12 рублів; з висилкою
що суботи 5 доларів, або 10 руб.
Поодиноке число по 10 сотиків.

Телефон Редакції ч. 1484.

Кonto почт. щадниці ч. 98.704.

РУСЛАН

Християнсько-сусільний днівник.

„Вирвеш ми очі і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска“. — З Русланових псалмів М. Шашевича.

Виходить у Львові що дня крім
піділь і руских съят о б год.
по полуночи. — **Редакція, адміні-
страція і експедиція** „Руслан“
при ул. Хмельовського ч. 15, II
поверх. Експедиція місцева
в Агенції Соколовського в па-
жі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише а
попередну засторогу.

Рекламація лише неопечатані
в вільні від пошти. — Оповістки
звичайні приймаються по цн
20 с. від стрічки, а в „Надії-
нім“ 40 сот. Подяки і привітані
дonesення по 30 сот. від стрічки

Жертви Австрої.

(X) Христ.-сусільна „Reichspost“ подає
з нагоди сучасного межинародного пересиле-
ння і сербсько австрійського спору знаменну пе-
редовицю, которую тут подаємо перекладом.

„Наслідки сего протяглого пересилення
валягли неначе яка скеля на господарським
житію монархії. Передріздвяний торг, що для
многих галузей промислу був жерелом ество-
вання, попав у застою, а в неділі по всіх при-
людних льюках у Відні майже пустки, по-
дібно як літом, коли всі виходили на свіжий
воздух. Пересилене відбиває ся на цілім за-
рібковім житію і де лише глянути, всюди за-
стої і недостачі. (Те саме проявляє ся ще в
більшій мірі серед нашої незаможної сусіль-
ності. — Ред. Русл.).

Пороблено обчислення, скілько стоять на-
шу монархію сей політичний неспокій, который
травив і доскулює нам уже чотири роки. Се
виходить на величезні суми. Для обезпеки
мира в часі прилуки Боснії Герцеговини
потреба було кругло 500 мільйонів, хоч Австроїя
перемінила тілько фінансовими і кровавими
жертвами окупленій дійсний ествуючій від
30 літ стан посідання в державно правний і
зробила се саме, що робила Росія, Франція
і Англія давно вже перед тим в поді-
бних случаях. Однак тими величезними

фінансовими жертвами не окупила собі мо-
нархія спокою. Єї уступлене в Санджаку, до-
бривільні уступки в користі прав пристаний
для Чорногори, миролюбість супроти Сер-
бії по всіх визивавах толковано як неміч,
яко хвіткість, а наслідком того зневірене тор-
говиця заграниця не приймала австрійських
цінних паперів і они у великий скільконості
вертали назад. Страти на курсах, які виказує

тепер наша рента, споводували такий стан
нашої ренти, котрий вже вказує воеиний курс
і є може гірший як стан італійської ренти
під час триполітанської війни. А сі страти від-
билися постепенно на всіх австр. цінних

паперах.

У виводах з 22. жовтня обчислив міні-
стер скарбу Залєскій, що 14 паперів з австр.
торговиці в перших тижнях жовтня втратили
на курсі 360 мільйонів. Се правда, що й загра-
нича наслідком застої останніх літ відчула
се на господарському полі, але у нас збільшило
ся пригноблене наслідком політичного напру-
ження, котре вяже ся з межинародним положенем.
Кошти се тихої господарської війни
платять не тілько великі фінансисти, котрі у-
міють лекше сей ударом заданий подати даль-
ше, але також наш середній стан. В останніх
роках на жаль далися дрібні ющадники три-
юмфальним криком нашого біржевого дне-
вникаства про благу добич скрекуляції зам-
анити і пустити ся в погоню на зиски, а
тепер опинилися із своїми дрібними ющадно-
стями в диких пропастях глибокого упадку
курсів. Понесені тут страти є величезні, а они
ще збільшать ся втратами, викликаними по-
дорожнім капіталу, непевностю сучасного по-
ложення і се відбиває ся на господарській вітві
чости, обтягнувши будівлі і мешканя контрибу-
ціями воеинії небезпеки.

Міністри скарбу Австроїї і Угорщини по-
зичили тепер 250 мільйонів на скарбові посвід-
ки в Америці, а потреба сих грошей на ви-
датків викликані заграницьним положенем, а
коли се пересилене мало би скінчити ся за
яких два тижні, тоді знову як в 1909. р. дові-
даємо ся, що не менше як пів мільярда у-
пало жертвою наслідком занепокоєння нашого
мира. Не буде се пересаджено, наколи скаже-
мо, що Австро-Угорщина задля політичних

пересилень і їх наслідків стратила півтора до
трех мільярдів.

Навіть економічно найбогатша держава
не зможе таких видатків, сягаючих аж до
самого кореня економічного організму, на-
довий час видержати.

Наш промисел і господарство будуть ро-
кам відчувати сї спустошення, заподіяні Ім
уже тими шкодами. А що стане ся тоді
(а про се можна лише з битим серцем говори-
ти), наколи дальше будуть відбувати ся сї
спустошення нашого господарства проволокою
політичних небезпек, повільним і скритим
далішим діланем чужої кириї, котре буде
загрожувати нашому миру? Наколи також
після сего пересилення, як й по пересиленню
анексійним, остане єї частина і буде ділати
даліше отруя? Наша монархія повинна була
в марці 1909. мечем здобути собі спокій, що-
би мала нову свободу від напасті. Однак мо-
нархія зрекла ся сего з тим щирим бажанем,

що не хоче уживати насильних способів для
охорони мира. А за сей мир приневолена пла-
тити воеинії видатки аж по нинішній день.
Тепер Австроїя знов готова до мира
однак не може вже доводити до сего, щоби
жертві, які і тепер приневолена привести,
ішли на марне і щоби монархія по трех або
четирох роках опинила ся знов перед новим
пересиленем. Коли хто мирну політику на-
шої монархії, єї терпеливість і незвичайну
здергливість так розумів, що все те похо-
дить лише з почування немочі і наколи би із
сего хибного осуду хотів робити висновки,
що проти нашої монархії може зброти тя за-
для дальших змагань, тоді вітвірилис ся для
монархії невиносимі відносини.

Житіві потреби нашого народного гос-
подарства супротивляють ся сему, щоби се
пересилене проволікало ся і забагнило ся в

мертвій течії деяких плитких діпломатичних
формулок. Не тілько політична повага, але й
наше господарське єствоване вимагають на-
стійчиво наконечної ясності. Необхідно треба
знати, як ми стоймо із Сербією. Наколи фран-
цузькі часописи оповіщують замітки, що Ав-
стро-Угорщина не можна признати ані полі-
тичного, ані господарського опікуньства над
Сербією, то ми не хочемо нагадувати сего
часу, коли найбільший французький стратег і
державник признаав нашій монархії не тіль-
ко опікуньство але й посідане Білгороду, але
вказуємо на се, що Австро-Угорщина досі
нічого не зробила, щоби наслідувати фран-
цузький приклад з Марокком. Одно, чого Ав-
строїя домагає ся, се є повна обезпека проти
того, щоби в дійсності хто інший не захоп-
ив у свої руки опікуньства над Білгородом
і не ставав ся сего вихіднувати проти Ав-
строїї і єї союзників. Наша монархія бажає
яких відносин, котрі би давали певну запо-
рюку ладу і мира. Се є єї правом а навіть о-
бовязком супроти власних горожан.“

Отсі влучні замітки христ.-сусільного
днівника можемо і з нашого укр.-руського
становища в цілості одобрити, бо така про-
волока рішена налаєг ще більшим тягарем
на господарсько слабе населене руске.

Огляд часописій.

(Нові подвиги гр. Бобрінського. — Змагання до
прилуки Галичини („австрійської Македонії“). —
Спільній бенкет по знижених цінах. — „Пора
за Русь святу!“ — „Польські помагаю“ гр. Боб-
рінського у Львові проти укр.-руського університе-
ту. — Не же на Soplice! — Жите Українії в
Петербурзі і в Москві. — Пам'яті М. Лисенка).

Коли російська дипломатія і урядова
Росія безнастінно запевняє, що Росія бажає

Ант. П. Чехов.

Із записок загохистого чоловіка.

(Даліше).

Але ось, слава Богу, йде, вкінці, поко-
ївка, яку післала моя матан і ключе мене
обідати. Тепер я можу лишити немиле това-
риство і йти продовжати свою дісертацию.
Встаю і розклонюю ся. Маман Варенка, са-
ма Варенка і ріжкоцвітні дівчата оточують
мене і заявляють, що я не маю ніякого пра-
ва відходити, бо я їм дав вчера слово честі,
що буду обідати з ними, а після обіду піду в
ліс за грибами. Кланяю ся і сідаю. В мої
душі кипить ненависть, я відчуваю, що ще
мінuta і — я за себе не ручу, а я вибухну,
але делікатність і страх, щоби не нарушити
гарного тону, велять мені повинувати ся да-
мам. І я повинув ся.

Сідаємо обідати. Раній офіцір, у якого
з рані висок вітвіорило ся опадене щок, є
в таком видом, як був захований і мав в
роті вудила. Я роблю кульки з хліба, думаю
про податок від собак, а що знаю
свою загонисту вдачу, стараю ся мовчати.
Наденька глядить на мене зі співчуттям. Ква-
скова зупа, азик з горошком, печена курка і
компот. Апетиту нема, але я їм в делікатно-
сті. Після обіду, коли я один стою на терасі
і курю, до мене підходить матан Машенька,
стискає мої руки і говорить, задихуючи ся:

— Але ви не попадайте в розпуку, Ni-
colas... Се таке серце, ...таке серце!

Ідемо в ліс по гриби... Варенка повисла
на мої руці і притулює ся до боку. Мучу ся
невиносимо, але терплю.

Входимо в ліс.
Послухайте, mr. Nicolas. — віткає Наденька — чому ви такі сумні? Чому ви мов-
чите?
Дивна дівчина: про що я можу говори-
ти з нею? Шо у вас спільного?
— Ну, скажіть що небудь... — просить она.
Я починаю придумовати що небудь по-
пулярного, доступного її розумінню. Подумавши, говорю:
— Нищеві лісів приносить велику шко-
ду Росії...
— Nicolas! — віткає Варенка, і ніс її
червоні. — Nicolas, я бачу, ви оминаєте ві-
твіорі розмови... Ви немовби бажаєте карати
своїм мовчанем... Вам не відповідають на ва-
ше почування і ви хочете страдати мовчаки, в
одиноцтві... се страшно, Nicolas! — кличе она,
хапаючи мене нагально за руку, і я ба-
чу, як у неї ніс починає пухнути. — Щоби
ви сказали, як би та дівчина, яку ви любите,
предложила вам вічну дружбу?

Я бормочу щось без звязи, тому що рі-
шучу не знаю, що йі сказать... Вибачте: по
перше я віякої дівчини не люблю і по друге,
на що могла би мені приdatи ся вічна дру-
жba? По третє, я дуже загонистий. Машенька,
чи Варенка закриває лиця руками і говорить
в пів голос, як би про себе:

— Він мовчить... Очевидно, він хоче
жертві з моїї сторони. Та не можу я его
любити, коли я все ще люблю другого! Впро-
чім... я подумаю.. Гарно, я подумаю... Я заб-
ру всі сили моїї душі і, може ціною свого
щастя спасу того чоловіка від мук!

Нічого не розумію. Якась кабалістика.
Ідемо далі і збирасмо гриби. Цілий час

мовчимо. На лиці у Наденьки вислів душев-
ної боротьби. Чути лаяні собак, які нагадує
мені мою діссертацию і я голосно віткаю.
Сkrzь коріння дерев я бачу раненого офіціра.
Бідолаха в утомі кулє на право і на ліво: з
правого боку у него ранене бедро, з лівого
висить одна з ріжкоцвітних дівчат. Лице ви-
являє покірність судьбі.

З ліса ідемо з поворотом на дачу піти
чай, опісля граммо крокета і слухаюмо, як
одна з ріжкоцвітних дівчат співає романс: „Ні!
не любиш ти! Ні! Ні!“ При слові „ні“ сна
кривить рот до самого уха.

— Charmant! — стогнути остатальні дів-
чата. — Charmant!

Слідує ввечер. З поза коріння виповзує
гідкий місяць. У воздусі тишина і неприємно
західні съїжджі сіном. Беру капелюх і хочу
відійти.

— Маю вам ще дещо сказати, — зпачу-
чо шепче мені Машенька. — Не відходіть.

мира і порозуміння з Австрією та не думав про війну, відомий добре комівояжер по Галичині й Буковині і чорномазеєць Українців по англійських часописах, гр. Бобрінський почав завзяту роботу проти Австрії словом і "попойкою", щоб довести до визволу "подяремної Русі" і прилуки її з "богоспасаючою матушкою Москвою". Передовсім відбулося в Петербурзі "генеральне собрання Галицько-русскої Общності", відтак бенкет "по зниженнях цінах" сусільних діячів і торжественне "засідання" Славянського "Благодійного Общества". На всіх тих зборах очевидно на першій скрипці грав гр. Бобрінський, генерал-губернатор in spe in partibus infidelium. Як "Нове Время" запевняє, чотири мільйони "руських" в "подяремній Русі" дождається відвертими руками на прихід солдатів білого царя. В "Галицько-руському Обществі" зібрались окоти сотні послів, політиків і днівників чорносотенників, а по трогаючій і боєвій промові гр. Бобрінського, в котрій очевидно ремствував на переслідування "руських" в Галичині і демонстрації проти "Прикарпатської Русі", увязнене Бендасюка і двох православних батюшок в австрійських тюрамах, і зазначив, що австрійський публіцист Бірбек видав брошуру про сі гноблення "руських" під Габсбурзьким скіптом (очевидно на основі інформації графа). Жалувався відтак, що "Русским" в Галичині забороняють збирати складки на південній Славяні (хоч зібралися близько 5000 рублів), бо нібито Галичани знають, що по визволі турецьких Славян прийде черга на Славян австрійських.

Очевидно не могло там на зборах брати участь відомого Савенка, котрий в своїм заборчім розмаху назвав Галичину "австрійською Македонією" і заявив, що "руським православним Галичанам" гірше тут як населенням Македонії, бо Турки знущалися лише над тілом, а Австрія радаб вирвати з корінем "руські" душі... З ненависті до Росії віддала Австрія Галичину Полякам. Ціле столове була Росія матушкою для Славян в Європі, отже не відкаже помочи і "нуждаючимся Галичанам", а тим способом буде доведено, що "собирають руських земель".

Відомий також з поїздки до Галичини посол Львов вказав на се, що вже Іван Грізний виступав з правами до Галичини. На останку гр. Бобрінський привітав слова царя Олександра III, висказані до галицько-руських паломників в Чернівецькій Лаврі 1889 р.: "Я вас знаю, про вас памятаю і не забуду вас "возводити" з Росією."

Не могло очевидно обійтися без відомого галицького перевертня Вергуна, котрий банялючи, що Австрія через своїх висланників розповсюджує по Україні вісти, що Австрія через своїх висланників розповсюджує по Україні вісти, що з приходом австрійського до Росії будуть роздані селянам на Волині і Поділлю правительству і церковні землі, а молодіжь виховувана в укр.-руських гімназіях і будучім укр.-рус. університеті буде творити перші "мазепинські" кадри. Ухваленім резолюцій і висилкою діяків телеграми закінчився сей бенкет "по зниженнях цінах".

От тепер хиба слідіть ся без відомого галицького перевертня Вергуна, котрий промовляв сюди дорогу т. зв. новославізмом др. Крамарж, котрому вже й цісар в делегації сказав: "Lassen Sie diese neoslavischen Kindereien!" і Дмовський та іх помагачі в Галичині в "Gazetę Narodowę" і всепольського "Słowa". Однак і все те не наявить їх розуму, бож недавно ще "Słowo Polskie" і "Gazeta Narodowa" розливалися в московсько-фільських "орієнтаціях". Тепер же, коли польська суспільність трохи починає протиріти очі і відвертати ся від тих московсько-фільських братань, малює "Słowo Polskie" своїх суспільно-сти чорта на стіні в виді укр.-руського університету і репетує на все горло "Uniwersytet w niebezpieczniestwie", бо ово хотіло перше призначити польського характеру теперішньому львівському університету, поки ще будуть положені підвалини до засновки укр.-руського. А що йдуть вибори до міської ради у Львові, отже треба поправити підпорване становище всеполяків і тому трубить оно: "hejże na Soplice!" Підбайдорений тими алярмами всепольського "Słowa" ректорат висилає депутатію до Відня, але там представляє ся як представник "с. к. Uniwersytetu cesarza Franciszka I.", а тут на вічах академ. молодежі говорить ся все про "uniwersytet Jana Kazimierza"! До сего університету Казіміровського Русини не присвоюють собі ніякого права, але нехай ві-

бачить ректорат, що поки на теперішнім університеті "на ново заснованім цісарем Йосифом II", а "обновленім цісарем Францом I." висить цісарський орел в такому написом, як се записано також в історії університету проф. Фінкля, що сей університет львівський не є "polski uniwersytet Jana Kazimierza", але університет цісаря Франца I. (згадкою Йосифа II) заснований для всього населення Галичини, отже й для руского народу, для Русинів і сего права наш народ не дасть собі відобрести мимо всіх від akad. młodzieży i промов діяків професорів.

Мабуть коротка пам'ять деяких львівських професорів, то ми пригадаємо їм не так давній побит Цісаря Франца Йосифа у Львові і відкрите (з нагоди кр. вистави) лікарського відділу в 1894 р. В промові своїй висловив Цісар надію, що повний тепер університет тим красше буде працювати над поступом науки і непокітно змагати буде до сповінення своїх задач для добра обох народів, що тут глядять духові о́сьвіти".

Отсі цісарські слова повинен тямти і теперішній ректорат і вся суспільність, а все польські загорільці вехай собі вважають свою власністю uniwersytet Jana Kazimierza, котрого ми їм не забираємо, але університет цісаря Франца I, як вказує нескасована ще вівіска, є для обох народів.

(Дальше буде).

Просимо домагати ся "Руслана" по всіх реставраціях, каварнях, торговлях і приєднувати нам нових передплатників в кругах своїх знакомих.

З державної ради.

На онодішнім засіданні палати послів під час дальшої розправи над законом в справі достави коней, пос. Дашицький мотивував внесок меншості комісії, щоби закон обов'язував лише в випадок війни або небезпеки війни, та щоби особи, що займаються перевозами промислом були увільнені від обов'язку доставчання коней, якщо мають лише одного коня.

Пос. Ресель мотивував другий внесок меншості.

По промові пос. Екснера (чес. нар. соц.), який промовляв по чески, ухвалила палата у всіх трьох читавях, без зміни на основі правительства начерка закон в справі достави коней.

Опісля раджено над наглостю внесків в справі зміни закону про худобичі пошести.

Слідуюче засідання палати послів у вторник, на днівний чергі закон про вовні провинності.

На онодішнім засіданні мали ческі радиали зачати обструкцію. Обструкцію була вже промова пос. Екснера, але тимчасом прийшло до порозуміння, на основі якого більшість відступила від наміру обструкції над військовими повинностями, супротив чого пос. Екснер скінчив небавом свою промову.

Уряднича комісія полагодила в суботу цілий закон в справі службової прагматики. Закон в справі урядників прийнято в поіменному голосуванні в формі ухваленій пілатою велимож. Поправки відкинуті. Принято також революцію, щоби відносини плати і постанови прагматики для учителів ділали взад від дня введення в житі урядничої прагматики. На сю революцію згодився також представник правительства. Опісля приняття закону що до державної служби із змінами запропонованими звітником.

В бюджетовій комісії поставили Словіці внесок на замкнене засідання, вглядно на розв'язання вад інших предметом.

Внесок сей по довшій розправі відкинуто. Кільканайця бесідників заявилося в рішучий спосіб проти сего, щоби обструкція малої групи здержуvala наради комісії.

Під час дальших нарад над буджетовою пропозицією пос. Діядам зголосив ряд внесків і резолюцій в справі змін поіменних бюджетових параграфів. По промові кількох бесідників забрав пос. Дулібіч (Хорват), який промовляв до год. 12. вночі, після чого засідання замкнено; слідуюче нині.

Війна на Балкані.

По повороті консула Едля.

В віденських політичних кругах влевняють, що звіт консуля Едля в справі Прохаски не буде оголошений в найближчих дніх, але що й во значно пізніше, щоби не впливати на майбутні наради амбасадорів.

Справа самостійності Альбанії.

До "N. Fr. Presse" доносять з Парижа, що всі кабінети згодилися на начерк Австрії, щоби самостійна Альбанія була нейтральною і, щоби віддати її під охорону великих держав. Дальше зазначує сей днівник, що Сербі, які заявляли, що піддадуться волі держав, повинні відступити від свого домагання до адрийської пристані. Також і Сербія годить ся на самостійність Альбанії, але застерігає собі великий кусень альбанської землі.

"Polit. Korrespondenz" доносить з Парижа, що гадка признання самостійності Альбанії нейтральною державою, налучає на загальну згоду. Тому вже й тепер треба числити ся з тим, що почин Австрії і Італії, досі довірою лише представлений кабінетам, з хвилею, коли прийде під наради, позицію згоду держав тридіржавного порозуміння.

Росія проти самостійності Альбанії.

Якийсь незвісний альбанський дипломат рішучо перечить в "Daily Telegraph", наче вісім держав тридіржавного порозуміння згадали ся вже на предлоги Австрії і Італії в справі признання самостійної Альбанії нейтральною державою. На зневалізоване самостійної Альбанії не згодиться ся Росія, хиба в дорозі компроміса за адрийську пристань для Сербії. Сей дипломат перечить, наче би Сербія повідомила держави, що згодиться на піддання альбанської справи і справи адрийської пристані під рішенням держав.

Міжнародне положення.

"Berl. Tagbl." одержав від дуже добре поінформованої і — як твердить — близко двору стоячої особи, ось яку оцінку теперішнього положення і відносин Австрії до Росії: Положене безперестанно вияснює ся, останніми днями не звільши нічого таке, що показувало би на пессимістичну оцінку теперішнього положення. У відповідь знаєть зовсім добре, що Росія не нападе на Австрію, а Австрія дала зі своєї сторони в повні ясні докази, що не бажає війни. Той самий днівник доносить, що в дипломатичних кругах в пересуваннях, що відбулися в пятницю нараду, яка тривала до півночі. Обговорювано подрібно спосіб поступовання на мировій конференції. Венецією предложено вибір вайтаршого віком відпоручника Новаковича на предсідника і се ухвалено. Коли турецькі відпоручники на се не згодяться, тоді мають проводити по черзі поодинокі відпоручники. Зазначено, що при підписанні умови о роззяє півдомлено Турків, що хоча Греки не підписали сеї умови, мимо сего возьмуть участь в мирових переговорах. Чотири балканські держави осягнули порозуміння до мирових умов, які мають предложить Туреччині. Зазначено також взаємну лояльність, приязнь і згоду всіх чотирьох держав.

державами, чим ріжниці домагають спорядчих сторін. Однак наради будуть мати велике значення, бо повздергут держави від скорого ділання.

"Daily News" довідується з Риму, що Італія зажадає на конференції отворення дискусії в справі сербської пристані над адрийським морем.

"Berl. Tagbl." доносить, що російський амбасадор одержав припоручене, щоби попер сербські домагання на конференції. В Софії здивляють ся на мирові переговори в Лондоні велими пессимістично. Всі днівники доносять про безнастнє уоружене Туреччини і твердять, що ті переговори є лише маневром для Туреччини, який є обчисленим на се, щоби скріпити мілітарне становище, а відтак почата на ново війна. Незвісний балканський політик, розмовляючи з редактором "Daily Tel." про положене виказав ся ось як: "Коли би мир залежав від доброї волі відпоручників, міг би скоро здійснити ся, але ніоден з делегатів не має в повній свободі рука. Можливе а також і імовірне, що ухвали конференції амбасадорів будуть суперечними з ухвалами мирових переговорів. Можливим є також і велими імовірним, що ся конференція признає самостійність і незаймантість Альбанії, але тоді повстануть непорозуміння, бо північна Альбанія домагається Сербія, а полуночна з Вальюною Греція. Сербія не зрешається альбанської області. Неправдивим є також, наче би всі держави згодилися на самостійність Альбанії, не за нею межи іншими Росією. Коли би конференція амбасадорів хотіла мимо волі Австрії занять ся справою Сербії, зараз буде зірвана.

Лондонські днівники містять розмови з сербськими делегатами. Мали они заявити, що Сербія не відступить Драка і Алесіо. Турецький відпоручник Решід паша заявив, що не може затрати грати у виложені карти, але може лише заявити, що турецька армія чує ся нині сильною і очікує дальшої війни. Відпоручники всіх чотирьох балканських держав відбудуть в пятницю нараду, яка тривала до півночі. Обговорювано подрібно спосіб поступовання на мировій конференції. Венецією предложено вибір вайтаршого віком відпоручника Новаковича на предсідника і се ухвалено. Коли турецькі відпоручники на се не згодяться, тоді мають проводити по черзі поодинокі відпоручники. Зазначено, що при підписанні умови о роззяє півдомлено Турків, що хоча Греки не підписали сеї умови, мимо сего возьмуть участь в мирових переговорах. Чотири балканські держави осягнули порозуміння до мирових умов, які мають предложить Туреччині. Зазначено також взаємну лояльність, приязнь і згоду всіх чотирьох держав.

Грецко-турецка борба.

"Local Anzeiger" доносить, що до Яніни прийшов з підмогою Зекі паша і обсадив сіє місто.

"Berl. Tagbl." доносить з Царгороду: Урядово проголошено, що після телеграми, яка наспіла до міністерства внутрішніх справ, турецькі війси дійсно обсадили Яніну. Сей комунікат звучить: "На схід і пі

поседничити заграниці консулі і окрема комісія.

Чорногорсько турецка борба.

„Koeln. Ztg.“ доносить, що коло Скутарі тривають вічно борби, але тепер нападаючу стороною є Турки. Чорногорці є в дефензиві. Чорногорська артилерія понесла великі страти. В наслідок сего положення Чорногорців є вельми лихе. Дав ся відчувати недостача провіанту; жовнірі терплять дуже з причини студени. Є пересвідчене, що Чорногорці не будуть могли через довший час облягати Скутарі.

Болгария в тридіржавнім союзі?

В віденських правителівенных кругах перечать вістям французької печаті, наче бы Болгарія мала приступити до тридіржавного союза. „Reichspost“ висуває, що приступлене Болгарії до тридіржавного союза становило би далекосяглий зворот в угруповані держав в Європі. Супроти сего знова, що Австрія не стремить до таких змін, виявляє ся, що цілию тих очевидно інспірованих вістей було візбуджене недовіра до Австрії.

Французька печать проти Австрії.

„W. Allg. Ztg.“ висказує сучасне, що вся французька печать без вімкні від кількох днів ворожо виступає проти Австрії, твердячи, що ся остання в бурітелькою мира. Сі голоси були би для Австрії байдужими, коли би не згодад, що поза тим стоїть тридіржавне поро-зуміння.

Болгарські ватаги на взір сербських.

Болгарські ватаги вимордували в місце-вині Гавгелі, віддалений о 80 км, від Солуня кілька-десяти турецьких і жидівських родин. В Струмниці тривають ще морди і рабинки. До Солуня прибули зараз депутати, щоби попро-сити греків власті о поміч.

Болгария по роземі.

„Mir“ твердить, що настірі членів со-бравія в воєвничий. Більшість не годить ся на се, щоби болгарська армія задержала ся перед брамами Царгорода. Після в готові по-перти правительство і ухвалити всі кредити потрібні на дальшу війну, яка після їх гадки повинна закінчити ся входом союзних війск до Царгорода. Є однак надія — пише „Mir“ — що після змінить свое становище по ви-ясненнях правительства, що Європі треба кон-че дати останній доказ, що балканські наро-ди не хотять нарушувати європейський мир.

Незгода межи союзниками.

Греції власті завісили в Солуні днівник „Болгарія“ за неприхильні для Греції статі. Віддалі болгарського війска опер ся переведено сего зарядження. З сеї причини Греки візвали на поміч сильний віддалі війска і жандармерії. Прибуло також і болгарське війско. Греки об-садили улиці, які ведуть до печаті „Болгарії“ і до отоманського банку. З обох сторін ви-ступило з багнетами. Колотнечу полагодили старші офіцери.

Шробимо відновити передплату.

НОВИНКИ.

— Календар. Ві вторник: руско-кат.: Варвари-муч.; римо-кат.: Лазарія. — В середу: руско-кат.: Сави осьв.; римо-кат.: Грациана.

— Справа ратовання української бурси філії „Проствоїти“ в Новім Санчи. З Лемківщини пи-шуть нам: Чи справді наша суспільність байдуже, чи українська бурса в Новім Санчи буде ествувати, чи ні? Відай так! Вже дві дописи алярмуючі і визиваючі о поміч появілися в часописах, а ту довідуємо ся в до-сторівні жерела, бо від самого виділу філії „Проствоїти“ в Новім Санчи, що жертви впли-вають дуже слабо, та що, як так дальше піде, то бурса з днем 1. січня 1913. буде зам-кнена. Вправді деякі щирі патріоти і патри-отки поспішили з помочию, а деякі з тих навіть два рази прислали жертви, але число всіх жертвовавців дуже маленьке, бо ледве 30 осіб зрозуміло грою замкнення бурси. Не хоче ся вірити, що наша суспільність була така байдужа на ествуване так важної інсти-туції, як українська бурса на найдальшим між України-Русі між Мазурами і москов-філами. Правда, кождий з нас хоруб на недо-стачу гроша, але мимо того кожного съвдо-

мого Українца стати бодай на 20—50 с., що би і тою невеликою лептою прйти в поміч упа-даючій бурсі. Чи в нас нема на стілько сили волі, щоби відмовити собі двох чаюк тютю-ну, або склянки пива і післати той гріш на ратоване бурсі. Москвофіли розвинули агіта-цію за свою бурсою по цілім съвіті і як пи-ше їх газетка „Лемко“, то в Америці прості хлопи сотки доларів прислають на її удер-жане. І чи не було б се ганьбою, щоби на-ша суспільність через свою байдужність і очі-куване помочи Бог зла звідки, допустила до упадку української бурси в Новім Санчи. Ні! се не може бути. Чайже вайдуть ся ще люди, які прийдуть в поміч убогій українській лемківській молодежі і не позволять, щоби она серед зими і морозу покинула школу. А до того мусіло би прийти, якщо ціла суспіль-ність не прийде зі скорою помочию. Спаси-бі тим, що прислали свої лепти, алех украї-нська убога молодіж просить цілу су-спільність о поміч. Не легковажмо справи, бо она дуже важна! — Добре поінформа-мований.

— В справі українського університета і сой-мової виборчої реформи доносять з Відня, що піні (понеділок) рано має радити в універси-тетській справі український Клуб, а по полу-дні президія польських сторонництв. Після се-го відбуде ся знова спільна конференція му-жів довіря обох представництв під проводом міністра просвіти Гусарека.

До вині представляє ся справа ось як: Український Клуб заявляє рішучо, що при-знане в цісарськім відручнім письмі львівсько-му університетові виключно польського характеру уважали би Русини причиною до без-проволочного зірвання переговорів. У більшо-сті сторонництв кола проявилось в останніх часах бажане уголової полагоди університет-ської справи, тим більше, що і по стороні Українців можна замітити більший нахил до згоди.

Український Клуб домагає ся усталення тексту відручного цісарського письма найдальше до вторника, заявляючи, що в противнім випадку був би приневолений до обструкції в бюджетовій комісії. На випадок порозуміння що до стилізації уступа, що доторкає нинішнього львівського університета, наступить також порозуміння що до решти тексту відручного письма без особливих трудностей. З хви-лею полагоди університетської справи улек-шиться ся також порозуміння в справі соймової виборчої реформи. З добре поінформованих жерел дізнає ся „Przeglad Poniedzialkowy“ рішучо, що до згоди в тій справі може прийти виключно на основі признання Українціам 28 прц. загального числа соймових мандатів. За проводом правительства порозумівали ся вже навіть представники обох представництв на повисій основі. Очевидно до рішення до-си ще з відомої сторони не пришло.

— Вінчане в цісарськім домі. З Відня доно-сять: Архіна, Елеонора, найстарша дочка архікін Карла Стефана і архікін Марії Тереси, в слід за довголітнім поривом серця, за по-відомленням цісаря а згодою родичів, заручила ся в вересні с. р. з поручником марівarkи Альфонсом Кльосом. Архікін Елеонора зре-кла ся добровільно всіх прислугуючих її прав. Вінчане відбуде ся в найтіснішім родиннім кружку з кінцем січня.

— Протиукраїнський похід. З Полтави доно-сять, що губернатор не затвердив вибору у-країнського археолога В. Щербаківського, яко-го губернська земська управа в Полтаві запро-сила на завідателя археологічного відділу музею ім. Скаржинського.

— Нова стипендія для Русинів. На Україні номер в 1909. р. власник дібр Конст. Володо-кович і записав все своє майно, яке виносило понад 1 міліон карб. на ріжні польські цілі; кромі сего записав він 36.000 карб, на сти-пендії для галицьких Українців, студентів львів-ского, або краківського університета. Проти его завіщання запротестувала була его рідна, але в першій інстанції програла. Тепер внесла в тій справі відклики до другої інстанції.

— Нарада січ.-сок. відпоручників, яка відбула ся вчера в салі львівського „Сокола“, числила, як дізнаємо ся, 79 відпоручників, які заступали 32 округи (всіх округів є 55). Збори отво-рив голова „Сокола Батька“ проф. Боберський, а до президії вибрано адвок. д-ра Ст. Чика-люка з Тернополя, п. Ст. Сіяка з Бучача і п. М. Карпінця, селянина з Рісної рускої. Над первішим рефератом проф. Боберського про-зложено відповідь проф. Боберського про-

чім вибрано комісію до викінчення уставу. По-другім рефераті п. Ом. Гузара про кр. здвиг в 1914. році вибрано другу комісію до підго-товлення здвигу. Вождом здвигу вибрано проф. Ів. Дигдаєвича з Тернополя. Що до відзнак збори полишили селянам-членам філії С.-Б. свободу що до краски лент і вигляду шапок аж до уконоститування Союза. Збори тривали від 11. год. рано до 7:30 вечором з півгодинною інтервалом.

— Всеполяки горіжнати ся! „Poln. Cott.“ до-носиє, що гурток народно-демократичних по-слів польського Кола виготовив до предсідника др. Леа ось яке письмо: „Вноважани Пане Предсіднику! Народно-демократичні по-слів поінформовані про становище більшості пред-сідів кола в справі львівського університета-пересвідчили ся, що се становище обосновує страх, що мимо ухвали польського кола з 22-мая с. р. і соймового кола з 9. с. м. не буде понад всякий сумів стверджений в начерко-вім цісарським розпорядку польського характеру львівського університета. Народно-демократичні послів не тратять надії, що небавом буде по-клікане коло до рішення в тій справі і що рі-шеннє коло буде впновні згідне з его ухвалами з дня 22. мая і ухвалою соймового кола. Коли би нас однак від тим оглядом обманули, ми були би приневолені боронити прав і інтересів нашого народа поза польським колом і з сеї причини з кола виступити. З поважа-нім: др. Станіслав Гломбінський, др. Оле-ксандер Скарбек. Відень, 13. грудня 1912“. — Чи коло втратило би що по виступленю з него інтергантів — сумніваємо ся.

— Російска пропаганда. Зі Сокала доносять, що в селах Боратині і Добрачіні русофіли справили пропагу в російських красках, а моло-дік заохотила ся в російські ленти. Згаданий пропор внесено з великими съвятощами до боратинської церкви і там его помістили. Отс знова оден новий доказ „вірності“ наших русофілів супроти Австрії! Щож супроти сего варта заява деп. Куріловича, внесена оноді в правничій комісії, що „галицько-ру-сий народ“ як все так і тепер в вірний ці-сарю і, що всі доноси „мазепинцевъ“ є ли-ше клеветою?

— Шпигунська язва. Нема тепер дна, який не обійшов би ся без зловлення шпигуна. Небавом дійде до сего, що в „руки справе-дливости“ попадуть всі галицькі московофіли в комплєкті. Свіжіше нам ще в памяті арештова-не в Збаражі під замітом шпигунства в хо-сені Росії респіцієнта скарбової сторожі ру-софії М. Ганкевича. Слідство, яке веде ся в тій справі в Тернополі, опирає ся на зносинах Г — че з якимсь висшим російським офіціром. Респіцієнт посідає ся ще кілька місяців в арешті і ожидати ме близьших пояснень що до своїх тайних зносин з російським офіци-ром. Вчерашиний день приніс онова одного шпигуна. І ченno в Риманові арештували жандармерія якогось незвінного мужчина, який подав, що називає ся Іван Вірвич Чи-невич. Кружляють чутки, що тими днями на-ступлять дальші арештования. Розходить ся о висіданні цілої шпигунської ватаги.

— Підвісшене плати зелінничинів. З Відня доносять: Міністер зелінниці Форстер в від-повідь на завіт пос. Кнірша в справі підвіс-шення плати служби державних зелінниць і ужиття призначеною на сю ціль кредиту 27 міліонів, зазначив, що заповіджені ним в грудні мин. року заряджені в справі поправи-матеріального положення персоналу, переведено і цілий кредит вже вичерпаній. Заряд державних зелінниць готов пляново дальше переводити поліпшеннє матеріального биту персоналу і присвячує тій справі пильну увагу і старає ся з власного почину видати від-повідні зарядження. Міністер згадав, що намі-рює ся ввести індивідуалізуючі іменовані під-урядників на урядників, очевидно має се бути лише проба; — дальше призначане додатків за вічну службу для поодиноких категорій сторожів і т. д. Потрібні на се середники має додержати ся з бюджета через фінансову уго-ду; переговори з міністерством скарбу вже зачали ся.

— Арештовані академіків за крадіжку. В екс-портовій академії в Відні повторилися ся від-вохідні крадіжки. Найчастіше про-падали нагортки і інші верхні одяги з гарде-роби, так що лише від початку сего року у-крадено вже 40 нагорток. Коли перед кілько-ма днями пропала знова одна зимова нагор-тка, зачала поліція з поручення сенату енергі-чно вислід. Під замітом крадіжків арештова-

но іменно двох студентів експортової академії. Кароля Грамолю і Ер. Цвіклінського. Пе-реведене слідство виказalo, що они оба до-конали всіх крадіжкій гардеробі академії на школу своїх товаришів У обох арештова-них перевела поліція домашну трусеницю, під час якої вайдено дуже велику скількість викладових скриптик, що походять з краде-жки з вломом, доконаної перед кількома ти-жинами в експортовій академії. Крім сего пі-дозрівають Цвіклінського, що він украв не-давно зимову нагортку в одній реставрації в Прaterі. Обох арештованих відставила полі-ція до карного суду.

— Стріляють людій. Черновецький „Нар. Го-лос“ доносить: Тамтого тижня пігнало ся в ростіцьких молодіжів за вовчицею, яка вічно непокоїла їх газдівства. Вовчиця втікала до берегоміцьких лісів і тут щезла гонцем з очій. Шукаючи за її слідом натрафили ові на оленя, якого, огорічев, що вовчиця втікала, пострілили. На се надбігли панські побереж-ники і почали гнати ся за сими стрільцями і за ними стріляти. Коли вже убігли пів милі дігнали побережники утікаючи, стріляли два рази і другим вистрілом убили гуцул Васи-ля Війчук Іванового на місці. Другі тимча-сом утікли. Нелюди побережники розікляли огонь і хотіли трупа спалити. На се надійшов од

— Ворохобня на кораблях. Межипомостові подорожні французького пароплава „Парана“, який плив до Rio de Janeiro, зворохобилися з причини лихого харчу. Напали на капітана корабля і знищили всі корабельні знаряддя. Коли пароплав прибув до Rio de Janeiro, капітан завівав поліцію і она привернула лад.

— Чарку переплатив житем. Оноді пополудні в Знесіні к. Львова жовнір застрілив якогось мужика. Справа представляється так: Селянин іхав в підпілі станові міста. По дозорі віправляв авантuri, а що натрапив на жовніра, який там повинув службу, певно здерганий, вхопив до рук вила і хотів кинути ся на жовніра. Жовнір вистрілив і положив піаного трупом.

— Роздача нагород Нобля. Дня 9. грудня, як в роковині смерті Альфреда Нобля, відбулося в Штокгольмі свято вручення нагород Нобля сегорічним лавреатам. В тім святі взяли особисту участь отсі лавреати: Георд Гавітман, проф. Грінвард з Нансі, проф. Сабатір з Тулузі і проф. Каррель з Нового Йорка. Інженера Далсона, який в часі проб з новим фізичним приладом, тяжко покалічився, заступав его брат, професор медицини. Лавреати привітали нагороди з рук короля по святочних промовах представників шведської академії; бесідники підносили їх заслуги, увічнені почесною відзнакою. Нагороду становилися: диплом, золотий медаль і суна 193.000 франків. Того самого дня вечором відбувся в честь лавреатів бенкет, в якім взяли участь в заступстві престоловнаслідника, що тепер перевівся за границю, кн. Вільгельм. Другого дня приняв лавреатів король на своєму замку.

— Мезаліанс на царському дворі. З Петербурга доносять, що великий князь Михаїло Александрович, брат царя, оженився потайки з якоюсь Врубльовою в Італії. Врубльова звісна була давніше зі своїх лихих обичаїв і вельми низького походження. Великий князь повідомив про свою супружжу царя дуже нечесним листом і заразом довів єму, що не може чистити на него що до престоловнаслідства. Сей лист надійшов саме під час недуги царевича. Сею вістию цар вельми обурився, тим більше, що великий князь оженився не лише без відома царя, але навіть мимо его заборони. Тепер повідомив цар свого брата, що як не розважає своего супружества, що відбере єму всяки права і аванажі, єго маино сконфіскує і заборонить єму вертати до Росії.

— Кавіяр подорожнів. Вже від двох літ зменшила ся значно фабрикація кавіяра, а в сім році була так мала, що ціна піднесла ся о 25%. Часом лоял осетрів, з яких ікри виробляється кавіяр, в весні і осіні. Сегорічний марець привіс о половину меншій зір, чим в пересічних роках, а серпень і вересень були ще гірші. До сего причинилися в першій мірі бурі над Каспійським морем, але ще більше тамошні хлопи, які мимо заборон, ловлять осетрів в часі їх розплоджування; розпорядки ті в ліші на папері, рабункова господарка іде отже своїм ладом. Підвищені ціни спричинили та кож Америка, яка в тім році закупила пірший раз дуже много кавіяра. Тепер єго ціна підскочила вдві.

— Фотографія і грамофон. Цікавою новинкою в області „Кіна“ є т.зв. „говорячі фільми“ системи фірми Льва Гомонта в Парижі. Є се звук фільм в грамофоном і дає вельми гарні висліди. Головно займаючи в звіті з природи. Піяне когута або рик льва, який корчиться під батогом свого пана, справляють враженіє дійсності. Гірше випадають сцени, де наслідується голос чоловіка; се надає ся знаменно до комічних сцен. Про якусь поважну драму не може бути бесіди, але хто знає, чи і се небавком не здійснить ся.

Оповістник.

— Львівський руський народн. театр в Перемишлі під дирекцією Йосифа Стадника. (В величавій салі „Людового Дому“. Почагак оголосив 7½ вечером). Віторник дня 17. грудня „Вільгельм Тель“ драма в 5 діях Фрідріха Шіллера. — В середу дня 18. грудня „Міка-до“ оперетка Сулівана. — В четвер дня 19. грудня „Паливода“ народна фарса зі співами і танцями в 4 діях Карпенка Карого.

— Іменовання і перенесення. Президія дирекції скарбу іменувала скарбових концепцістів: Антона Даубінського, Йосифа Ельнера, Володислава Бромбера, Омеляна Гермака, Йосифа

Карамана, Кароля Каштелевича, д-ра Льва Раппапорта і Людвіка Бавера скарбовими комісарами в IX. класі ранги в галицьких скарбових властях.

— Нові вибори до повітової ради в жовківськім повіті відбудуться: в групі сельських громад (12 членів) 16 січня, в групі міських громад (7 чл.) 20 січня, в групі більшої посіданості (7 чл.) 22. січня 1913 р.

— Хто ще не має образа „Візід Б. Хмельницького до Києва“ зволить ласкато поспішитися з замовленем, бо сьвята зближаються. Ціна: К 10 (люксусове К 16 на вічерище) пересилка К 1-20. Відповідні рами зі склом і правкою і опакованням: сальонові К 12, дубові і золоті по К 16, магоньові і плюшові по К 20, спеціальні К 28. Замовляти на адресі: І. Павлик або М. Кривецький, Львів, Ринок 10, а також „Сокіл-Батько“, Львів, Руска 20. Покліші в сплатах.

Телеграми

з дня 15. грудня.

Віден (ТКБ). Вчера в полуночі відбувся похорон б. міністра Реслера з церкви Карла. В заступстві цісаря прибув підкоморий гр. Гуденус, далі прибув міністер-предсідник Штірік з міністрами, члени ладати вельмож, послані, представники влади і численна публіка.

Білгород (ТКБ). Новий сербський посол при віденському дворі, Йованович, з причини недуги своєї жени відложив свій виїзд до Відня.

Атени (Ат. аг.). З Епіру доносять, що турецько-альбанські ватаги спалили 30 греків сел в окрузі Хімара.

Будапешт (ТКБ). „Bud. Hirlap“ заперечує чутку, наче від Румунії мала приступити до Союза балканських держав.

Лондон. „Times“ доносить з Солуня, що насіла там відомість, що до Солуня має прийти 30.000 болгарського війска.

Лондон (ТКБ). Сер Едвард Грій приняв в заграничнім уряді турецьких і болгарських делегатів.

Лондон (Б. Райт.). Данев виїздить до Парижа в цілі переведення наради з Поянкарем і іншими державниками.

Драк. Отворено ту сербський плюшевий уряд.

Париз (ТКБ). Предсідник соборія Данев був вчера на послуханні у предсідника кабінета Поянкарова, а опісля відвідав пред. пазати Дешеля і російського амбасадора Ізвольського. Поянкаре приняв вчера французького амбасадора в Лондоні Камбосса.

Царгород (ТКБ). В міротатних кругах говорять про те, що тутешні Вірмени разом з Вірменами з Росії, Єгипту і Америки наміряють вихідну конференцію, щоби здійснити предвиджені в уступі 81. берлінського договору поправу положення Вірмен.

Лондон (ТКБ). Помер ту амбасадор Зеддин. Держав в Лондоні, Райд.

Господарські, промислові і торговельні вісти.

Тижневий звіт

Торговельної і промислової палати

про ціни збіжів і продуктів у Львові: від 8. до 14. грудня 1912.

	за 50 кг
Пшениця	10.50—11.00 К
Жито	9.25—9.70 К
Ячмінь броварній	8.75—9.50 К
Ячмінь на пашу	8.25—8.50 К
Овес	10.00—10.50 К
Кукурудза	0.00—0.00 К
Гречка	0.00—0.00 К
Горох до варення	12.00—14.00 К
Горох на пашу	0.00—0.00 К
Бобик	8.50—9.00 К
Конюшина червона	9.6—11.6 К
Конюшина біла	12.0—14.0 К
Конюшина шведська	10.0—12.5 К
Тимотка	27.00—32.00 К
Ріпак зимовий	16.00—16.50 К
Насінє коноплі	0.00—0.00 К
Хміль старий	0.00—0.00 К
Хміль новий	95—100 К

Приймається передплата на 1913 рік на одинокий український ілюстрований рільничо-господарський двотижневник

„Господарська часопис“ орган Краєвого Товариства господарського „Сільський Господар“ у Львові. Виходить кожного 10. і 25. що місяця.

Співробітниками „Господарської Часописи“ є фахові знавці рільничої господарки. В „Господарській Часописі“ читаці знайдуть корисні і поучаючі поради, як упорядкувати, поєднувати господарство і як збільшити його видатність.

В „Господарській Часописі“ друкуються статті з обсягу різних галузей господарства, а то: рільництва, садівництва, городництва, сіножатії, пасовиськ, пасічництва, хову рогатої худоби, безрог, дробу і т. д.

В „Господарській Часописі“ поміщається криміні офіційні розпорядження, відомості з діяльності Головної Ради, філій та Кружків Товариства.

Рівнож поміщаються приватні оголошення і анонси по ціні: 20 сот. від рядка дрібним друком чотири рази ломаного; шеста частина сторони 8 К, четверта частина 12 К, третя частина сторони 15 К, половина сторони 20 К. Ціла сторона 20 К. — При більшеразовім поміщенню оголошення уділяється опуст.

Щоби оминути накопичення роботи з початком нового року з виготовленням адрес і т. д., просимо поспішитися з надісланням передплати на рік 1913. — Хто надішле передплату на 1913. р. перед днем 21. грудня с. р., с'є додержати безплатно ілюстровану книжку: „Годівля курій“, написав Григорій Герман, в ціні 1 К.

Передплата на рік 4 К, на півроку 2 К. Адреса „Господарської Часописи“: Львів, ул. Зіморовича 20. (3)

Уряд парохіальний Терка (п. в місці) пошукує зараз дяка. 463(5)

Лекцію на цілий рік прийме празник. Зголосення до Редакції.

Абекуруйте своє майко від ожю в „Дністрі“!

Кождий Русин повинен асекурувати ся від огню, щоби на слічай пожежі не понести страти, бо достаток одиниць то доброті цілого народу.

Кождий Русин повинен асекурувати ся тільки в рускім товаристві взаємних обезпечень „Дністер“

Нема жадного іншого руского товариства асекураційного, тільки один „Дністер“

„Дністер“ рахує найдешевші оплати за обезпечення селянських будинків,

„Дністер“ звертає кождорічний чистий зиск своїм членам; на рік 1911 виносить зворот 10%.

„Дністер“ однією та виплачує школи по огні скоро і ретельно, а до комісії запрошує все двох господарів на однії телі.

„Дністер“ дає підмогу руским школам і бурсам, де виховуються селянські діти.

Люди асекуровані в „Дністри“ можуть дістати позичку у всіх великих банках і в Товаристві взаємного кредиту „Дністер“.

Власні фонди „Дністра“ вносяться з кінцем 1911 року 3.353.305 корон.

„Дністер“ приймає обезпечення на жите у всіх догідних комбінаціях (на дожиті, посмертні капіталі, посаги, ренга).

В „Дністри“ можна обезпечити від крадіжки з вломом движимості всіхого роду, а товариства кредитові готові, цінні папери і векселі за дешевою оплатою премії.

Адреса „Дністра“: Товариство взаємних обезпечень „Дністер“ у Львові, у власнім домі ул. Руска ч. 20.

КОЛОВОРОТКИ (візки до приданого власного виробу по ручасі перша руска фабрика: КРАЄВОГО СОЮЗА ГОСПОДАРСКО-ТОРГОВЕЛЬНИХ СПІЛКОУ ЛЬВОВІ, ул. Зіморовича, ч. 20. — по ціні К 12 — враз з опакованем лосо ся Львові.

Коловоротки тоді можна набуты також в Складах Союза в Перемишлі, Стрию і Коломії і в інших господарсько-торговельних спілках.

Рух залі